

Могутня установа

Проповідь Андреаса Дура

Субота, 25 вересня 2010 року

Добрий ранок. Сьогодні ми будемо вивчати про могутні установи. Ми бачили малюнок, який зображає Німрода і будівництво Вавилонської вежі, і трохи роздумували над цим.

До речі, що таке установа? Ми часто використовуємо це слово, і тому сьогодні я запитав декого, що це означає. Чи це щось таке, до чого можна доторкнутись? Чи можна це побачити? Може це якась особа? Інше слово, яке підходить до слова установа, — це організація, або інституція. Зазвичай ми засновуємо щось задля якоїсь конкретної цілі. Установи завжди створюються для того, щоб виконувати завдання. Дуже часто люди також являються частиною установи, і в цьому випадку вони служать іншим як група. Ми говоримо про те, що держава — це установа. Європейський Союз також являється установою. Служба безпеки — це також установа. Це все ми знаємо.

Чи Вавилон являється установою? Звичайно. Він був створений для певної цілі. Прочитаємо, що Біблія говорить нам про Вавилон, в книзі *Буття*, де ми вперше зустрічаємо згадку про це в зв'язку з Німродом. «Куш же породив Німрода, він розпочав на землі велетнів. Він був дужий мисливець перед Господнім лицем. Тому то говориться: Як Німрод, дужий мисливець перед Господнім лицем. А початком царства його були: Вавилон, і Ерех, і Аккад, і Калне в землі Шінеар. З того краю вийшов Ашшур, та й збудував Ніневію, і Реховот-Ір, і Калах, і Ресен поміж Ніневією та поміж Калахом, він оте місто велике» (*Буття* 10:8—12). Вавилон — це перше згадане тут місто, що було засноване сильним чоловіком Німродом, який мав владу. Він описаний як «дужий мисливець». Очевидно, що Німродом дуже захоплювались його сучасники через його талант до полювання. Він став засновником кількох міст, серед яких Вавилон був першим.

Проте Біблія говорить нам більше про Вавилон. Давайте перейдемо до наступного розділу. «І була вся земля одна мова та слова одні. І сталося, як рушали зо Сходу вони, то в Шінеарському краї рівнину знайшли, і оселилися там. І сказали вони один одному: „Ану, наробімо цегли, і добре її випалімо!“ І сталася цегла для них замість каменя, а смола земляна була їм за вапно. І сказали вони: „Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпоршилися по поверхні всієї землі!“» (*Буття* 11:1—4). Це відбувалось після потопу, і ціль будівництва цього міста була в тому, щоб зберегти їх від розсіяння і допомогти натомість зробити собі ім'я. Як я вже згадував, Німрод заснував місто. Скоро після цього вони намагались не розсіятись, зробивши собі символ. Цим символом була вежа, яка повинна була стати найвищою вежею в історії людства.

Зараз ми прочитаємо більш детальний опис з книги «Патріархи і пророки», який нам пояснить, які фактори зіграли роль в побудові цієї вежі.

«Тут вони задумали побудувати місто, а в ньому вежу — настільки велику, щоб стала чудом світу. Цим також ставилося за мету перешкодити людям утворювати поселення в різних місцях. Бог наказав розселитися по всій землі, заповнити її та обробляти [в оригіналі „підкорювати“ — перекладач]...» Підкорювати землю не означає, що вони повинні були виснажувати її чи знищувати. Це означає, що вони повинні були обробляти її, так, щоб підтримувати життя. «...А будівничі Вавилонської вежі мали намір утримати весь народ в одному місці та заснувати монархію, яка поступово заволоділа б усією землею. Таким чином, їхнє місто стало б центром всесвітньої імперії, а його слава викликала б загальне захоплення і пошану світу та принесла б визнання його засновникам. Велична вежа, яка сягала б небес, мала стати пам'ятником могутності та мудрості її будівничих, увічнюючи їхню славу для всіх прийдешніх поколінь» (*Патріархи і пророки*, с. [118.5]).

Ми сьогодні маємо подібну ситуацію. Ми називаємо вежі і будинки іменами людей, які їх побудували. Ці люди часто є урядовими лідерами, які зводять ці споруди для того, щоб увіковічити своє ім'я. Сьогодні нічим не відрізняється від минулого.

«Хоча будівництво вежі ще не було повністю завершено, проте частину її відвели під житло для будівельників. Інші приміщення були пишно обставлені, прикрашені і посвячені ідолам. Люди тішилися своїми успіхами, виславляли срібних і золотих богів, кидаючи виклик Правителю небес і землі. Раптом робота, яка так успішно просувалася, припинилася. З неба були послані ангели, щоб звести нанівець наміри будівничих. Вежа досягла вже чималої висоти, і робітники, які перебували вгорі, не могли безпосередньо спілкуватися з тими, хто був внизу; тому на різних рівнях висоти ставились люди, котрі отримували згори повідомлення про потрібні матеріали або якісь вказівки щодо роботи, і передавали ці відомості тим, хто стояв нижче. Одного разу, коли інформація надходила саме таким чином, сталося змішання мов; отож знизу робітники посилали матеріали, які були не потрібні зверху, виконували не ті розпорядження, які були дані. Внаслідок цього виникли плутанина і тривога. Уся робота зупинилась. Про подальше взаєморозуміння чи співпрацю не могло бути й мови. Розгнівані та розчаровані будівничі, не в змозі пояснити дивне непорозуміння, що виникло поміж ними, почали дорікати одне одному. Їхня співдружність переросла у розбрат і кровопролиття. Блискавки з неба, як знак Божого незадоволення, зруйнували верхню частину вежі, скинувши її на землю. Люди змушені були визнати, що є Бог, Котрий панує на небесах» (*Патріархи і пророки*, с. [119.2]).

Так закінчилось це будівництво. Те ж саме ми ми можемо прочитати в книзі *Буття*. «І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі, і вони перестали будувати те місто. І тому то названо ймення йому: Вавилон, бо там помішав Господь мову всієї землі. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі» (*Буття* 11:8, 9).

Ця історія є паралеллю на наш час. Вавилонська вежа була установою яка би тримала людей разом. Це була її ціль. Вона була заснована для того, щоб зберегти людей від розсіяння, щоб вони були об'єднаними. Але в кінці сталося саме це, чого вона намагалась запобігти. Подібно і сьогодні установи створюються для того, щоб досягти якусь ціль, але часто натомість досягається цілком протилежне.

Що людям не подобається в установах сьогодні? Їм не подобається те, що вони безособові. Люди не відчувають, що там їхній голос може бути почутий. Якщо ви маєте питання або потребу, то ви або не отримуєте відповідь взагалі, або якщо отримуєте, то вона така складна, що її важко зрозуміти. Люди не відчувають, що вони там представлені. І крім цього установи стали такими великими і складними, що там права рука не знає, що робить ліва. Законодавці більше не розуміють законів, які самі створюють. І це є факт. Усе закінчується великими установами або корпораціями, які були створені для того, щоб допомогти людям об'єднатися, спростити життя та сприяти зростанню, але в дійсності все робиться дуже складним та безособовим. Це не подобається людям, і можливо саме це сталось з вавилонською вежею.

Чому так стається? Тому що ми маємо могутні установи. Вони звичайно могутні, що стосується засобів, грошей, володінь. Але який вплив вони мають на людей? Чого можуть вони досягти? Це великі, перерослі структури, які існують тільки для самих себе.

Про це ми думаємо, коли чуємо слово «установа».

Але тепер ми хочемо побачити, як Ісус створив установу. Ісус створив організацію, і це була церква.

«І Він вийшов на гору, і покликав, кого Сам хотів; вони ж приступили до Нього. І визначив Дванадцятьох, щоб із Ним перебували, і щоб послати на проповідь їх, і щоб мали вони владу вздоровляти недуги й вигонити демонів» (*Марка* 3:13—15). В цьому розділі ми бачимо, що Ісус вибрав дванадцять учнів.

Ісус пішов на гору і вибрав дванадцятьох. Це значить, що Він присвятив дванадцятьох учнів і доручив їм виконання особливого завдання. Іншими словами, Ісус згуртував

дванадцять чоловік, і таким чином заснував установу. Ціль цієї організації була виявлена в тому, що вони мали силу виганяти демонів, зціляти і проповідувати євангеліє. Одним словом, їхня ціль полягала в тому, щоб помагати людям і бути благословенням для них.

Куди йшов Ісус для того, щоб заснувати цю організацію? Він пішов на гору. Там не було побудовано жодної споруди, храму чи палацу. Нічого окрім трави, дерев і чистого голубого неба. Якщо дощ, то дощ. Ісус просто був на природі, і там Він заснував Свою установу. Це було дуже, дуже незвичайним і прямо протилежним звичайній мудрості. І, фактично, один з учнів був дуже вражений тим, яким чином була створена така важлива установа. Цим учнем був Юда.

«І сталось, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов». Цією людиною був Юда, який також хотів належати до цієї установи. «Ісус же йому відказав: Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!» (Луки 9:57, 58). Ісус сказав Юді: «Тут зовсім інша установа, ніж ти собі уявляєш. Ми не будемо мати ніякої будівлі, звідки буде здійснюватись керівництво роботою. В нас не буде своєї особистої власності. Ми також не матимемо багато грошей. Все що ми маємо — це люди».

Ісус виразив це дуже ясно, коли послав дванадцятьох. В наступному розділі ми можемо прочитати як Він це зробив. «Ідіть! Оце посилаю Я вас, як ягнят між вовки. Не носіть ні калитки, ні торби, ні сандаль, і не вітайте в дорозі нікого». Це не означало, що вони не повинні були бути ввічливими. Вони не повинні були привертати до себе увагу. «Як до дому ж якого ви ввійдете, то найперше кажіть: Мир дому цьому! І коли син миру там буде, то спочине на ньому ваш мир, коли ж ні до вас вернеться. Зоставайтесь ж у домі тім самім, споживайте та пийте, що є в них, бо вартий робітник своєї заплати. Не ходіть з дому в дім» (Луки 10:3—7). Іншими словами, не переїдайте і не зловживайте гостинністю. Просто робіть вашу роботу і будьте залежними від гостинності інших людей.

Це є установа, яку створив Ісус. Він слідував зовсім іншим курсом, ніж диктувала традиційна мудрість. Загальноприйнята мудрість говорить: «Вам потрібна така сума грошей. Вам потрібна своя власність. Тоді ви зможете побудувати будинок і збирати людей, які б працювати там. Вони прийдуть, тому що вони будуть заохочені грошами і вашою рекламою». Так зазвичай робиться. Та Ісус говорив абсолютно протилежне. Він сказав учням, щоб вони не рекламували себе, і не брали з собою нічого, що могло зробити їх важливими в очах інших. Натомість вони просто повинні були проповідувати євангеліє. Це було їхнім завданням.

Коли Ісус заснував цю установу, те, що Він робив, було повною протилежністю традиційній мудрості. Його інституція була заснована виключно на людях. Таким чином Ісус дав зрозуміти, що Його організація була створена залежною від людей. Вона була залежна від характеру своїх учасників, а не від коштів, які приходили сюди або якихось інших матеріальних переваг. Вона не залежала від того, як учні могли представити себе. Вона виключно залежала від того, наскільки серйозно вони ставились до свого завдання.

Якими були характери тих дванадцяти чоловік, яких вибрав Ісус? Який тип матеріалу використовував Ісус при побудові цієї установи? Ми можемо прочитати це з *Христос — надія світу*.

«Коли Ісус покликав учнів на служіння, усі вони мали серйозні вади характеру. Навіть Йоан, котрий був найближче до тихого, покірного Спасителя, від природи не був ані тихим, ані поступливим. Він та його брат Яків були прозвані „синами громовими“». Це означає, що вони були дуже дратівливими. «Будь-яка зневага щодо Ісуса викликала в них обурення і навіть лють». Пам'ятаєте ситуацію, коли Ісус подорожував через Самарію і їм було відмовлено в ночівлі? Його учні зразу ж запитали Його, чи не скинути їм вогонь з неба на самаритян. І тоді Ісус повинен був сказати їм, що вони не знають, яким духом наповнені. «Недобра вдача, мстивість, дух критики — усе це було притаманне улюбленому учневі. Він

був гордий і честолюбний, прагнув посісти перше місце в Царстві Божому. Однак Йоан щодня спостерігав чуйність і довготерпіння Ісуса, які так відрізнялися від його бунтівного духу, слухав Його повчання про покору і терпіння. Він відкрив своє серце для Божественного впливу і став не тільки слухачем, а й виконавцем слів Спасителя. Його власне „я“ розчинилось у Христі. Він навчився носити ярмо і тягар Христа» (*Христос — надія світу*, с. [295.5]).

Це було заснування установи. Так Ісус робить це.

«Ісус докоряв, застерігав і попереджував Своїх учнів, але Йоан та його брати не залишили Його. Вони обрали Ісуса, незважаючи на Його докори. Зі Свого боку Ісус також не залишав їх, незважаючи на їхні слабкості й помилки. Вони до кінця продовжували поділяти з Ним випробування, засвоюючи Його уроки. Оскільки вони споглядали Христа, то й зазнавали перетворення.

Апостоли дуже відрізнялись один від одного як своїми звичками, так і нахилами. Серед них були митник Левій-Матвій, палкий, безкомпромісний у своїй ненависті до Риму Симон Зілот, великодушний запальний Петро, підступний Юда, щирий, але боязкий Хома, повільний серцем і схильний до сумнівів Филип, честолюбні простодушні сини Заведея. Усі вони були зібрані разом — кожен зі своїми вадами, успадкованими чи набутими нахилами до зла. Але у Христі й через Нього вони мали утворити Божу родину, навчаючись досягати єдності віри, учення і духа. На них чекали випробування, образи, розбіжності в поглядах, але доки в їхніх серцях перебував Христос, доти серед них не могло бути розділення. Любов Ісуса навчала їх любити один одного. Завдяки урокам Спасителя всі розбіжності між ними будуть усунуті й запанує єдність думок та суджень. Христос — центр усього, і чим ближче учні будуть до Нього, тим ближчими стануть один до одного» (*Христос — надія світу*, с. [296.1, 2]).

Це дуже чітко показує, що Ісус бачить могутньою установою. Коли ми говоримо про могутні установи, ми як правило маємо на увазі великі структури, які мають сильний вплив на багатьох людей, мають великі можливості і багато будов. Але для Ісуса могутня установа означала дещо інше. За цим стояв характер, в даному випадку характер дванадцятьох людей. Цей характер був сформований Самим Ісусом. Саме це робило Його установу могутньою з самого початку.

На жаль ця установа не лишилась такою могутньою. *Відкриття* 18 говорить нам про Вавилон, як він знов з'явиться в останні дні. Стародавній Вавилон — це символ сучасного Вавилону, для якого характер не має значення..

Зараз ми продовжимо розглядати, що робить установу, встановлену Богом, такою могутньою. Для того, щоб зробити це ми подивимось на Неємію, Божого чоловіка, який також заснував установу. Установою, яку заснував Неємія, була юдейська держава після Вавилонського полону. Він не робив це сам, разом з ним був Єздра та інші. Що ці люди робили? Як могло відбуватись створення єврейського закладу, і коли юдеї були виселені з власної країни нео-Вавилонською імперією?

Книга *Неемії* описує це детально. На початку нам відкривається Неємія як особистість. Неємія служив при дворі царя Мідо-Персії. Мідо-Персія була наймогутнішою світовою державою в цей час, тому служити при дворі царя було дуже почесно. Очевидно, що Неємія був довіреною особою, тому що він займав посаду чашника царя, посаду особливої відповідальності. Сьогодні ми могли б порівняти це найближчим радником президента. Чашник повинен був перевіряти, яку їжу і напої отримував цар, чи не було там отрути, і крім того він був близькою, довіреною особою царя.

Проте в серці Неємія не був царським чиновником в першу чергу. Перш за все він був відданий Богу. Хоча він був вірним у всіх аспектах по відношенню до царя, тому і отримав таку посаду, проте його внутрішні прагнення були зовсім інші. Він хотів просувати вперед Божу роботу.

Неемія чув про Божий народ в Єрусалимі, який почав будувати стіну, що були труднощі, і робота просувалась дуже повільно. «І сталося, як почув я ці слова, сів я та й плакав, і був у жалобі кілька днів, і постив, і молився перед лицем Небесного Бога» (Неемії 1:4). І це не давало йому спокою. Він був дуже вражений тим, в якому стані знаходилась Божа справа. Він повністю ототожнив себе з цими працівниками, не дивлячись на таку високу посаду. Він не повинен був переживати ні про що, крім служіння царю, але йому не давала спокою ситуація з людьми в Єрусалимі.

Він молився, і в цей час у нього в думках народився план про те, щоб піти в Єрусалим і допомогти в відбудуванні стіни. Проте він віддав цей план Богу, бо він був зв'язаний службою при царі.

Трохи далі ми читаємо: «І сталося в місяці нісані, двадцятого року царя Артаксеркса, було раз вино перед ним. І взяв я те вино й дав цареві. І я, здавалося, не був сумний перед ним. Та сказав мені цар: Чому обличчя твоє сумне, чи ти не хворий? Це не інше що, як тільки сум серця... І я вельми сильно злякався!» (Неемії 2:1, 2). Це було небезпечне питання, тому що ніхто не міг стати перед царя з сумним обличчям. Цар не ставив для служіння при собі нікого, хто міг би засмутити його або ходив понурим і сумним. І зараз цар звернув увагу на те, що Неемія був сумним! Неемія старався цього не показувати, але цар все одно це помітив.

Тепер Неемія повинен був щось сказати. Що він міг сказати? Він міг сказати те, що багато людей могло б сказати в подібній ситуації: «Ні, я не сумний. Це так здається». Проте ні, він був чесним. І Неемія відрізнявся цією чесністю.

«І сказав я до царя: Нехай цар живе навіки! Чому не буде сумне обличчя моє, коли місто дому гробів батьків моїх поруйноване, а брами його попалені огнем!...» (Неемії 2:3).

Яка була реакція царя? Чи сказав він: «О, ні! Мені не потрібен такий слуга?»

«І сказав мені цар: Чого ж ти просиш?» (Неемії 2:4).

Це було дійсно несподіваним питанням. Реакція царя була спонукана Богом. Таке керівництво відбувається тільки тоді, коли ми віддаємо свій план в Божі руки і лишаємо його. Неемія був чоловіком, який мав Божу справу у своєму серці, але він також дозволяв, щоб Бог планував його життя. Коли цар дав йому це запитання, Неемія знав, що це Божа відповідь.

Він звернувся до Бога в тихій молитві і тоді сказав: «Якщо це цареві вгодне, і якщо раб твій уподобаний перед обличчям твоїм, то пошли мене до Юдеї, до міста гробів батьків моїх, і я відбудую його!» (Неемія 2:5).

Все йшло якраз так, як Бог передбачив. Неемія отримав не тільки дозвіл їхати в Єрусалим, а також довіреність від царя. Тому що Мідо-Персія панувала над Юдеєю також. І не тільки це, він також отримав гроші. Більше того, йому також дали військовий ескорт. Все це сталося тому, що Бог керував ситуацією, і тому служіння Неемії в Єрусалимі увінчалось успіхом.

Проте це не було так просто. Так, всі в Єрусалимі були вражені грошами, солдатами, повноваженнями, проте не всі були задоволені. Навколишні народи сприймали прибуття Неемії — і юдеїв взагалі — як загрозу для своєї безпеки. Євреї осіли на землі і інші нації не були з того в захваті, тому вони хотіли їх позбутися. Ми маємо подібну ситуацію сьогодні.

І коли Неемія прийшов з повноваженнями від царя, то вони, звичайно, почали боротися проти нього. Я дивуюсь, коли бачу, як це подібно до того, що ми маємо сьогодні. Коли я вам говорю ці речі, то я сам краще розумію це.

Але Неемія постійно віддавав це питання Богові, слідував Його керівництву і робив найкраще в цій ситуації.

Є ще інший момент, який був дуже важливим. Хоча Неемія мав повноваження від царя, він не дозволив собі стати залежним від цього.

Я би хотів, щоб ми подивилися на Ездру. Ездра був співпрацівником Неемії, і він також прибув в Єрусалим. Йому запропонували також військову охорону, але він відмовився. Про це говориться в *Ездрі* 8: «І проголосив я там піст, над річкою Агавою, щоб упокорятися нам перед лицем нашого Бога, щоб просити від Нього щасливої дороги для нас і для дітей наших

та для всього нашого маєтку, бо я соромився просити від царя війська та верхівців, щоб помагали нам у дорозі проти ворога, бо сказали ми цареві, говорячи: Рука нашого Бога на добро для всіх, хто шукає Його, а сила Його та гнів Його на всіх, хто кидає Його! І постили ми, і просили нашого Бога про це, і Він дав нам ублагати Себе» (*Ездри* 8:21—23).

Ездра соромився брати військову охорону, проте Неємія — ні. В цих двох ситуаціях немає протиріччя. Вони працювали разом. Вони не мали двох різних філософій, навпаки, вони були об'єднаними. Вирішальним фактором тут є наступне: є охорона, чи її нема, чи є доручення, чи його нема, успіх приходить тільки від Бога. Бог може працювати так чи інакше, і це є відмінною рисою Його установи. Бог не є залежним від засобів цього світу, навіть якщо Він їх використовує.

Давайте прочитаємо декілька текстів з Нового Заповіту, щоб зрозуміти це краще. «Бо сили немає ані обрізання, ані необрізання, а створіння нове» (*Галатам* 6:15). Обрізання було установою, про те в ранній церкві виникла по поводу цього дискусія. Чи практикувати це далі, чи ні? Але Павло настоював на тому, щоб це припинити. Він говорив, що ми більше не потребуємо цього, тому що Христос помер за нас.

Проте інші говорили, що це необхідно. І що тоді Павло сказав? Обрізання — ніщо, і необрізання — ніщо. А нове творіння — ось що важливо. Установа ґрунтується на характері, а не на зовнішній поведінці. Характер — це є вирішальний фактор.

Ще один текст. «Нема юдея, ні грека...» Кожна з цих національностей утворює установу. «...Нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, бо всі ви один у Христі Ісусі!» (*Галатам* 3:28). Павло говорить, що справа не в зовнішніх засобах. Неважливо, чи приходить він до них як чоловік, чи як жінка, як вільний чи раб, єврей чи язичник. Це нічого не значить. Важливе щось інше. Інші речі є важливими в Божій установі і Неємія розумів це. Хоча він і отримав військовий ескорт, він знав, що він залежить від інших речей.

Таким чином Неємія працював на стіні.

Я би хотів прочитати з вами текст про те, як він працював. «І було від того дня, що половина моїх юнаків робили працю, а половина їх міцно тримала списи, щити, і луки та панцері, а зверхники стояли позад Юдиного дому. Будівничі працювали на мурі, а носії наладовували тягар, вони однією рукою робили працю, а однією міцно тримали списа...» (*Неемії* 4:16, 17).

Це цікаво. Будівничі однією рукою тримали зброю, іншою — кельму, ніби їхня робота була розділена, але вони всім серцем були сконцентровані на своїй праці. Вони повністю були посвячені.

Вони не були залежні від меча, Ісус пояснив ясно цей принцип. Тим не менше вони тримали його в одній руці.

Тут є один текст з Нового Заповіту, який пояснює нам цей текст. «А це, браття, кажу я, бо час позосталий короткий, щоб і ті, що мають дружин, були, як ті, що не мають, а хто плаче, як ті, хто не плаче, а хто тішиться, як ті, хто не тішиться; і хто купує, як би не набули, а хто цьогосвітнім користується, як би не користувались, бо минає стан світу цього» (*1 Коринтянам* 7:29—31).

Цікаво! Іншими словами, є багато речей, які Бог сьогодні нам дав. Він дав нам гроші. Ми маємо кімнату для зустрічей. Він дав нам співпрацівників, і так далі. Проте від чого все залежить? Від чого ми залежні?

Що складає Божу установу? Це питання.

Павло говорить, що ми повинні використовувати ті речі, які ми маємо так, ніби ми їх не маємо. Іншими словами, залежати не від них, а від чогось іншого.

Ні меч, ані військовий ескорт не дали Неемії успіху. Йому принесли успіх довіра Богу і Його характер.

Що представляє собою ця побудова стіни? Це є символ. Ісаїя пророкував про побудову стіни. «Тоді кликати будеш і Господь відповідь, будеш кликати і Він скаже: Ось Я! Якщо

віддалиш з-поміж себе ярмо, не будеш підносити пальця й казати лихого, і будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, тоді то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не всихають! І руїни відвічні сини твої позабудовують, поставиш основи довічні, і будуть тебе називати: Замуровник пролому, направник шляхів для поселення!» (*Icaï* 58:9—12).

Відбудова старих зруйнованих місць — це пророцтво про відбудову Єрусалиму.

В стіні було багато проломів і це робило Єрусалим дуже уразливим, але їх потрібно було забудувати і це конкретно стосується Неємії.

Він відремонтував стіну, але як він зробив це? Це описується в наступному тексті. «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забаганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, тоді в Господі розкошувати ти будеш, і Він посадить тебе на висотах землі, та зробить, що будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого, бо уста Господні сказали оце!» (*Icaï* 58:13, 14).

Це пророцтво було дане за сто років до того, як це сталось. Тут говориться, що коли ви це зробите, тоді будете відбудовувати стіну.

Цікаво, що поміж інших речей Неємія провів також реформу відносно іншої установи — Суботи — Божого дня відпочинку. Це щось дивовижне. В цей день всі, хто тримав меч, лопату чи будь-що інше повинні відкласти їх в сторону і сконцентруватись на Богові. Тим не менше Бог захистив їх і благословив, не дивлячись на те, що вони відклали в сторону ці засоби земної безпеки. В Суботу ми також залишаємо нашу повсякденну працю, завдяки якій заробляємо гроші, для того, щоб звернути увагу на те, що зробив Бог.

Субота являється також установою, даною нам, щоб ми могли зрозуміти, що є важливим в житті, і щоб ми могли побачити силу, яка є в небесній установі.

Ми могли би продовжувати цю тему далі, але я хотів би підсумувати словами, що могутня установа складається з людей, які єдині з Богом і виконують Його волю. Вони можуть не мати багато земного добра, можливо, і зовсім його не мають, як це було у випадку з першими учнями. Вони залежали від гостинності інших. Проте вони мали одну річ. Вони мали Христа в своїх серцях і це робило їх сильними. І Бог дав нам можливість зрозуміти це і пережити на власному досвіді.

На цьому я би хотів сьогодні закінчити наше заняття.